

Az

ÖRTORONY

Jehova

Királyságának Hirnöke

"És megtudják, hogy én vagyok
a Jehova" Ezékiel 35 : 15

1946 Április hó. — 2. sz.

TARTALOM

Teokratikus rend az üldözés folyamán		2
Igazi vének		3
"Legeltessétek a nyáját"		4
A rend példaképei		7
Alázatosság a Teokratikus rend alatt ..		8
Az ordító oroslán		9
Kérdések		10
Az elveszett fiu hazatérése ...		12
Kérdések		14
Akirályság kulcsai		16

"TI VAGYTOK AZ ÉN TANUIM, ÍGY SZÓL JEHOVA, HOGY ÉN ISTEN VAGYOK" ÉZSAIÁS 43:12.

Írta N. H. KNORR

a Watch Tower Bible és Tract Society elnöke

124 Columbia Heights Brooklyn, - N. Y., U. S. A.

"THE WATCH TOWER", Hungarian. - Made in Rumania

Újra kiadja 1996-ban az "IGAZHITŰ JEHOVA TANULI" Egyesülete, Kolozsvár, Horea utca 22/6 szám.

Teokratikus rend az üldözés folyamán

"Üldöztek engem ok nélkül: segíts meg!" - 119 zsoltár 86; Elberfeldi.

JEHOVA a rend Istene. Zavar és rendetlenség nélkül megteremtette az eget díszítő világítótesteket s elrendezte azokat helyükre. A világűrben nincsenek utak és vasúti sínek, de a csillagok mégis pontosan követik nagy Teremtőjük által megszabott pályájukat s így mindenütt rend uralkodik az emberek előtt látható világmindenségben. Az egymáshoz való vonatkozásban minden a legbölcsebb szervezetről tanuskodik, úgy hogy Jehova akarata az általa meghatározott időben mindenkor megtörténhetik. Mivel azt látjuk, hogy ez az élettelen anyagi teremtmények között így van, a Teremtő akarát örömmel cselekvők belátják, hogy mennyire szükséges és indokolt a szervezet. Felismerik, hogy saját alkalmas helyük is meg kell legyen határozva az ő jóváhagyott szervezetében s munkájukat a szervezetben folytatólagosan kell végezniük, hogy az végeredményben a Teremtő dicsőségére és magasztalására szolgáljon. Az ily istenfélő embereknek szól az isteni parancs: "Minden épülésre szolgáljon". "Minden azonban illendően és rendben történjen". (I. Kor. 14:26, 40). Másrészről pedig az önhatalmú uralkodók és a vallásos hierarchia, az úgynevezett "Erkölcsei alapelvekre fektetett új rend" tervezői, nem járnak el az isteni szabály és az isteni parancs szerint, ezért az emberek által összetákolt "új rendjüknek" nem Isten a szerzője és nem felelős azért. Ez ezért csak világgraszoló rendetlenséghez vezethet és elpusztul.

2. Isten Igéje kioktat bennünket, hogy Jehovának a láthatatlan mennyben egy kérubokból, szeráfokból, angyalokból, fejedelemségekből és hatalmasságokból álló nagyszerű szervezete van s az Jehova a Fia, Krisztus Jézus után a legrendezettebb módon vezeti. "Jézus Krisztus..., aki az Isten jobbán van, miután felment a mennybe és alája vetettek az angyalok, hatalmak és erők". (I. Péter 3:21,22) Bizonyos mennyei teremtmények az ő fennhatósága alatt felelősségteljesebb állásokban vannak másoknál s az a kötelességük, hogy teljesítsék feladatukat a szervezetben és gondoskodjanak a rájuk bízott munka helyes elvégzéséről. Hogy sokat tehessenek, szervezetre s az értelem és elhatározás egységében való

együttműködésre van szükség az egyedek között. A hatalmas szellemi teremtmény, Lucifer lázadása és Isten mennyei szervezetétől való sátáni elszakadása, valamint az ez ellen folytatott ezt követő ördögi támadásai nem voltak képesek megrázkódtatni Jehova élő szervezetének jó rendjét és eredményes tevékenységét.

3. Ez az áruló Sátán és Ördög mindeztideig gyalázatot, gúnyt és megvetést halmozott Jehova nevére s ez a név a "kereszténység" összes vallásoskodói előtt rossz hírbe van keverve. Midőn Jehova Isten a pogány nemzeteket kezdte meglátogatni, hogy az egész világból "egy népet válasszon ki a neve számára", elküldte Péter apostolt a királyságüzenettel egy római százados házába. Ennek következtében a Jehova neve igazolásának a kiváltsága többé nem volt a héber keresztényekre korlátozva, hanem attól kezdve kiterjedt a pogányokra vagy a nemzsidó népekre is. (Cselekedjete 15:14) Jehova mint a rend és szervezet Istene megparancsolja az Igéje által, hogy "az ő neve számára választott nép" között egy jól megszervezett intézményt hozzanak létre, melyet hatékony szervezetével és rendjével a mennyei teokratikus intézményéhez lehet hasonlítani.

4. Jehova, Krisztus előtt régen a zsidók között felállított teokratikus előkép-szervezetében prófétáját, Mózeszt használta fel teokratikus törvénye közvetítésére. Ez a törvény azért volt teokratikus, mivel Mózes a Legfelségesebb Istentől kapta. A törvényt felolvasták az izraeliták előtt s ezek szövetséget kötöttek Istennel ennek megtartására. Ugyanez a törvény vonatkozott az összes izraelitákra lakásukra való tekintet nélkül. Nem számított, hogy az izraelita a tizenkét törzs melyikéhez tartozott, a teokratikus törvény érvényes volt rá s ezen nem változtathatott azáltal, hogy különös esetekben valamely pappal vagy más módon felmentette magát alóla. Emberek nem változtathatják meg Isten törvényét. "Mert én, Jehova, nem változom meg." (Mal. 3:6) "Féld Jehovát, Fiam és a királyt; a pártutók közé (am. rev. B.: azok közé, akik változtatásokat akarnak eszközölni) ne vegyülj". (Példab. 24:21) Isten teokratikus előképi népe 12 törzsre volt beosztva. A szövetségsátorban vagy

templomban Jehova közvetlen szolgálatában mint papok és lévíták a Lévi törzs tagjai szolgáltak. Minden törzsnek meg voltak a vénei és az általánosságban a teokratikus törvényeknek alárendelt szervezete. Ez a törzsszervezet köteles volt arról gondoskodni, hogy a nagy láthatatlan teokratikus uralkodó akarata szövetséges népe minden ügyeiben érvényesüljön.

5. Simon Péter, Jézus Krisztus egyik apostola a szövetség teokratikus törvénye alatt született, amely szövetséget Isten Mózes által kötötte Izráellel. Mózes egy eljövendő mégnagyobb próféta előképe vagy prófátái képe volt. Erről a Mózesnél nagyobb prófétáról mondotta Péter: "És (Isten) elküldje nektek az előre kiválasztott Jézus Krisztust, akit az Égnek kell magába fogadnia addig, amíg majd minden helyre lesz állítva, amiről az Isten az ő szent prófétáinak szája által kezdettől fogva szólt. Mózes ugyanis azt mondotta: Prófétát támaszt majd nektek az Úr, a ti istenetek, a ti atyátokfiai közül, mint engem. Őt halgassátok mindenben, amit csak mond nektek. Lesz pedig, hogy minden lélek, amely nem hallgat ama prófétára, ki fog írtatnia a nép közül." (Csel. 3:20-23) Így Jehova "neve számára szánt nép" a szellemi Izráel tagjai a megsemmisítés veszélye alatt teljesíteni tartoznak a nagyobb Mózes, Krisztus Jézus közvetítette teokratikus törvényeket.

6. Midőn Péter az első levelét írta a keresztényekhez, Babilonban, a mezopotámiai Eufrátes folyó partján épült régi városban tartózkodott. Attól az időtől, hogy Nabukodonozor király Jeruzsálemet elfoglalta s a zsidók Kr. e. 600 évvel Babilonba vitettek, egészen Péter idejéig mindekor laktak körülméletl zsidók abban a városban. Péter elment ezekhez a körülméletl zsidókhoz, hogy prédikálja nekik az evangéliumot. Ez teljesen összhangban volt a területnek a Jakab, János, Pál és Péter (vagy Kéfás) apostolok közötti rendes felosztásával. Pál mondja: "Mikor látták, hogy én a körülméletlenség evangéliumával ugyanúgy meg vagyok bízva, mint Péter a körülméletlenségével, - mert aki Péterrel együtt munkálkodott a körülméletlenséghez való küldés érdekében, velem is együtt munkálkodik a pogányság érdekében, - és megismerték a nekem adott kegyelmet: akkor Jakab, Kéfás és János, akiket oszlopoknak tekintenek, bajtársi jobbot nyújtottak nekem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok, ők (Péter is beleértve) ellenben a körülméletltek között működjenek." (Gal. 2:7-9) Ezért utazott Pál nyugatnak s végül Rómába érkezett. Péter elenben a babiloni zsidó településeket is magába foglaló Előázsiában dolgozott, amely akkor a párthai birodalomhoz tartozott és kívül esett a római császárságon. Péter területe közelében feküdtek a római Pontus, Galácia, Kapadocia, Ázsia és Bithinia tartományok Kisázsiaiban. Péter kimondottan a keresztényekhez intézte első levelét, akik "idegenek" voltak ezen a világon s ezekben a tartományokban mindenhol elszórtan laktak, még pedig az akkor Jehova neve számára választott nép ellen tomboló üldözések miatt. (Péter I, 1:1-2) Péter a következő

szavakkal zárta levelét: "Köszönt titeket Babilonban levő kiválasztott gyülekezet és Márk, az én fiam". - I. Péter 5:13.

7. Péter az első levele ötödik fejezetében kiemeli azt a rendet, amely Jehova Isten gyülekezetében az ördög és vallásos eszközei által a földön előidézett üldözés folyamán kell uralkodjon. Az I. Kor. 10:11-ben és Róma 15:4-ben megadott alapelv vagy útmutató szabály szerint a Péter által feljegyzett dolgok különösen az 'Isten neve számára való nép', a világ végén élő Jehova tanúi számára szólnak, akiket a Jézus jövendölése szerint, minden népek gyűlölnék az ő nevéért. (Máté 24: 3-9). A Jehova tanui elleni gyűlölet elhíntésében a vezető vallásrendszer jár elől. Ez azt állítja, hogy Péteren mint első pápáján alapszik. Az olvasó azért érdeklődéssel vizsgálja meg, hogy a magát csálhatatlannak és változtathatatatlannak valló hierarchia mennyiben ragaszkodik a valóságban Péter előírásaihoz és példájához.

Igazi vének

8. Péter különösen a keresztény gyülekezetek véneihez szólt, de ezek a vének nem választott vagy választható vének, akik a gyülekezet megválasztása, a pápa vagy más vallásos méltóság kinevezése alapján nyerték el ezt a hivatalt. Ezek nem vallásoskodók, hanem keresztények és a Krisztusban való növekedésük alapján vének, mivel érett korúak lettek, jól forgolódnak Jehova teokratikus törvényében és eljárásaikkal teljesítik az ő parancsait. Az ilyen vének a gyülekezetekben méltóképpen példaképei a többi gyülekezettagnak.

9. A most élő ily vénekhez intézi Péter a következő intését: "A köztetek levő véneket pedig intem én, a véntárs, Krisztus szenvedésének tanuja és kinyilatkozandó dicsőségének is részese." (I. Péter 5:1; Elberfeldi). Péter egyike volt a "főfő apostoloknak" s így az apostoli idők egyik főfő véne. (II. Kor. 11:5; 12:11). Miután Péter Isten Fiát háromszor megtagadta s azután ismét felvétel Isten kegyelmébe, Jézus Krisztus háromszor emlékeztette őt a kötelességére, hogy a többi apostolokkal együtt szellemi pásztorok legyenek. A feltámadott Krisztus így szólt Péterhez: "Legeltesd az én báránykáimat. Legeltesd az én juhaimat." Ez összhangban volt azzal a paranccsal, amelyet Jézus évekkal azelőtt az összes apostoloknak adott: "Hanem menjeteink inkább Izráel házának veszendőbe tért juhainhoz." Mint vén, minden apostol szellemi pásztor tartozott lenni s legeltetni az Úr juhait. - János 21:15-17; Máté 10:1-6.

10. Péter ezért látogatta meg egyik keresztény gyülekezetet a másik után még pedig Pontusban, Galáciában, Kapadóciában, az ázsiai tartományban, Bithiában és máshol (arra nézve nincs bibliai bizonyíték, hogy Rómában is lett volna), a véneket és gyülekezeteket mindenhol intette, hogy legyenek hűségesek s tartsanak ki Jehova Isten iránti keresztényi feddhetetlenségükben. Péter tanuja volt Krisztus Jézus szenvedéseinek, mivel Jézussal járt, még pedig röviddel Jézus megkeresztelkedésétől a

vallásoskodók keze által jövő kegyetlen haláláig. Péter szemtanúja és "részesese volt az ő kinyilatkozandó dicsőségének is", különösen a szent hegyen, midőn Jézus Jakab, János és Péter előtt elváltozott. Ez prófétai látomás volt arról a dicsőségről, amelyben Jézus Krisztus a királyságban részesül. - Máté 17:1-9' II. Péter 1:16-18.

11. Péter nem csak szemtanúja volt Jézus szenvedéseinek, hanem maga is üldözésben részesült, mivel a királyság evangéliuma hirdetése helyes útját választotta. Midőn elfogták s a jeruzsálemi vallásos bíróságon kihallgatták, így szólt: "Döntsétek el ti magatok, vajjon helyes dolog-e az Isten előtt, hogy inkább rátok hallgassunk, mint az Istenre? Mert mi nem tehetjük (Elberfeldi: számunkra lehetetlen), hogy ne szóljunk azokról a dolgokról, amiket láttunk és hallottunk... Istennek kell inkább engedelmeskedni, mint embereknek." (Csel. 4:19,20; 5:29). Mivel Péter apostol a szellem bizonyosságát bírta s a Krisztus gyülekezete tagjai számára visszamaradt szenvedések egy részét hordozta, arra irányuló ígérettel is rendelkezett, hogy részesül majd a Krisztusban kinyilatkoztatott valódi dicsőségben. (I. Péter 1:7; 4:13,14). Péter Jehova Isten és az ő országa szolgálata mellett döntött s mivel hűségesen kitartott ebben a szolgálatban és osztozott Krisztus szenvedéseiben, végül részesülnie kellett az ő halálában is. Krisztus visszajövételekor s a templomban való megjelenésekor Péter a Krisztus feltámadásában részesült, midőn kinyilatkoztatott számára az ő dicsősége és részesült abban. Péter nem igyekezett előre dicsőséget szerezni magának azáltal, hogy magát Krisztus helyettesének és első pápának vallja, független uralkodóként a Vatikán-államban uralkodik s a politikai államokkal politikai-vallásos konkordátumot (szerződést) köt. Péter senkitől sem követelte meg, hogy megcsókolja nagylábujját, hanem megalázta magát az Isten keze alatt.

"Legeltessétek a nyáját!"

12. "Simon Péter, Jézus Krisztus szolgálója és apostola" teljesen tisztában volt annak fontosságával, hogy megőrizze keresztényi feddhetetlenségét. (II. Péter 1:1-12). Tisztában volt azzal, hogy önmaga ezt cselekedve, köteles legeltetni az Úr "juhait" s szem előtt tartani ezek örökkévaló érdekeit. De ezt nem csak ő kellett tegye, hanem mindazok is, akik felelősségteljes tisztséget nyertek a teokratikus szervezetben. A keresztény ismeretük, növekedésük és tapasztalataik alapján vénekké levők soraiból vétetnek ki azok, akik az Isten szervezetében szolgálókká tételnek. Isten elhelyezi őket a gyülekezet testében, amint neki tetszik. (I. Kor. 12:18). Ezeknek a véneknek - tekintet nélkül arra, hogy betöltenek valamilyen külön szolgálati tisztséget a gyülekezetben vagy sem - írja Péter ez intést, amely különösen most, Jehova tanui üldözése ez idején nyer alkalmazást: "Legeltessétek Isten köztetek levő nyáját, nem kényszerűségből, hanem örömet, nem rút nyereségvágyból, hanem buzgósággal; nem uralkodni

akarva a gyülekezeten (Allioli: Isten örökségén), hanem mint a nyáj példaképei." - I. Péter 5: 2, 3.

13. Péter idejében a vének, akikhez beszélt, valamennyien a "Krisztus teste" tagjai voltak, így tehát fel voltak kenve Isten szellemével s szövetségben voltak Istennel a mennyek országát illetőleg. Azt remélték, hogy részesülnek Jézus Krisztussal úgy a szenvedéseiben, mint a királyság-dicsőségben s azáltal az oly nagyon bemocskolt isteni név igazolásában is. Kr. u. 1914-ben lejárt az az időszak, ameddig Krisztus Jézus Jehova jobbán kellett várakozzon; ekkor hivatalban levő királyként a trónjára ül. Az eddig bekövetkezett események azt mutatják, hogy Krisztus 1918-ban eljött királyi dicsőségében "szellemi házához" vagy templomához. (I. Péter 2:5; Mal. 3:1). Az Isten megírott Igéjére áradó világosság - s a szent jövődöléseket beteljesítő események által kinyilatkoztatja dicsőségét hű követőinek, akik kereszténységet s nem vallást gyakorolnak. A nemzetek közül Jehova által azért kiválasztott emberek, hogy "népet alkossanak az ő neve számára", az ő örökségét alkotják és Sátán szervezete eltaposni igyekszik ezt a népet. (94. zsoltár 5). Ennek az örökségnek már csak egy maradványa van a földön. Tagjai meghatározott időben be kell fejezzék pályafutásukat a földön a halálban, hogy Krisztus Jézussal a dicsőség örökösei lehessenek. Ezek mindenikének vénnek kell lennie.

14. Az utóbbi időben az évente megtartott emlékvacsorában résztvevőkről s az azon jelenlevőkről szóló beszámolók azt mutatják, hogy a földön már nem sokan vannak azokból a vénekből, akik "Krisztus megdicsőült testéhez" fognak tartozni. (Jel. 4:4,10). E kevesek kellőképpen szívükön kell viseljük a királyságérdekeket s elöl kell járniok a királyság hirdetésében, Jézushoz hasonlóan, aki mint Pásztor mindenkor juhait előtt járt, hogy Őt követhessék. (János 10:3,4). "Az ő teste" tagjait alkotó juhok "kicsiny nyáján" kívül a Pásztornak még "más juhok" is vannak, felszentelt jóakarátú emberek, akik majd a mennyei királyság fennhatósága alatt örökké a földön élnek. Mivel most a jelentések azt mutatják, hogy pl. az Egyesült Államokban az emlékünnepen vagy az Úr emlékvacsoráján megjelenőknek csak mintegy tizenöt százaléka felkent tagja Krisztus testének, eszerint napjainkban a jó Pásztort követők közül a legtöbben a "más juhok" osztályához tartoznak, akik örökké a földön számítanak maradni, hogy részt vegyenek a "föld benépesítésére" irányuló isteni megbízás teljesítésében. - János 10:11-16.

15. Egyesek a "más juhok" osztályából, a felkent maradványok között valók 1918-ban történt templomához jövétele óta éveken keresztül az igazság útján vándorolnak. Ezek éretté lettek, jó gyakorlatra tettek szert az Úr Istentől adott tanokban. Mindeztideig megőrizték tisztaságukat s az egész időn keresztül elviselték az ördög által reájuk zúdított üldözéseket. Ezek megbízható testvéreknek bizonyultak. Ennek következtében s a több éves hű szolgálatuk alapján joggal

neveztetnek éretteknak. Ahol csak kevés vagy egyáltalán nincs tagja a felkent maradéknak, érettségük vagy vén voltuk folytán ezek sok helyen szolgálatra lettek kirendelve; ők pedig mint vén-testvérek elfogadták ezeket a felelősségeket. Az Írás szerint ez teljesen rendben van. Az Úr "más juhait", akik Jehovát éjjel nappal szolgálják a templomban, az előképben az egykori netinimek által vannak szemléltetve s ezek a pogány nemzetekből vétettek, hogy a lévítákat támogassák Jehova templomában. E netinimek között vének s egy fő is volt, mint például Kászifában Iddó főember. (Ézsdrás 8:17,20; régi ford.) A "más juhokat" egy másik előképben Jonadáb, Rékáb fia és a többi rékábiták szemléltették. Jonadáb a rékábiták között vén volt, miként az atya a fiai számára. Kioktatta a rékábitákat, hogy kerüljék a kapzsiságot és a démonkultuszt vagy a vallást. (Jer. 35:1-19). Ez előárnyékolja, miszerint napjainkban is vannak a Jonadáb-osztály között "vén"-testvérek, akik különösebb felelősséggel vannak megbízva.

16. Különösen 1938 óta, midőn a teokratikus uralom felállított Jehova szövetséges népe számára, ugyanez a szervezet létezik Jehova tanúi között, mint az apostolok között. Bizonyos személyek különböző tisztségekbe vannak helyezve, hogy képviseljék a királyságérdekeket Isten felszentelt népe különböző csoportjaiban. Az apostolok idejében voltak vén vagy érett testvérek, Istentől felkent férfiak, akik különböző szolgálati tisztségekben a királyságérdekek védelmére lettek állítva. Korunkban a szellemi izraelitákból már csak egy maradék van a földön s meghatározott időben ezek is el kell távozzanak, hogy "Krisztus testét" teljessé tegyék. Ezért szükséges, hogy Isten látható szervezetével egyesüljenek a ragaszkodó társak, akik most örömmel magukra vesznek különböző kötelezettségeket s ezek a "más juhok" közül kell előkerüljenek. Mivel érettek lettek s a Krisztus tanításaiban, a szervezeti utasításokban meg azok praktikus alkalmazásában gyakorlottak örömmel fogadják a különböző feladatok teljesítésére szóló megbízást, legyen az csoportszolga, segédcsoportszolga, utólagotogatószolga, területszolga, közhírétevévőszolga, stb. Így az I. Péter 5:1-3-ban adott intés már nem csak a Krisztus teste maradékából való "véneknek" szól, hanem a földi társaiknak is. Ez utóbbiak mint vének, szintén be kell töltsék a fentemlített szolgálati tisztségeket és szorgalmasan teljesíteni tartoznak a felszentelt kezeikre bízott feladatokat.

17. A dolgok ily állása folytán "legeltetni tartoznak a nyáját" mindazok, akik a helyi csoportszervezetben ily felelősségteljes állást töltenek be. a juhok a nyájukban élő és a pásztort követő teremtmények. A pásztor szeretettel gondoskodik róluk, hogy a juhok vízforrásokhoz, zöld legelőkre és oly helyekre vezéreltessenek, ahol prédaleső teremtményektől való félelem nélkül csendes vizek mellett táborozhatnak. (23. zsoltár.) Az Úr "juhai" táplálására szolgáló s a nekik házaikba elvitt eledel a nagy életadó Jehovától származó szellemi táplálék. Ezt a jó Pásztor, Jézus Krisztus által nyújtja nekik. Maga Jehova

"a (nagy) Pásztor s a lelkek felvigyázója." Gondoskodik róla, hogy kellő időben meg legyen a szükséges eledel s az ő elismert látható szervezete útján jöjjön. Az elmúlt hatvan év folyamán sok nyelven és több száz millió iratban megjelent és elterjesztett szellemi eledel azt bizonyítja, hogy Jehova felszentelt népének a Watch Tower Bible and Tract Society által képviselt Társulata Isten elismert látható szervezetét képviseli. Jóllehet több úgynevezett "Bibliatársulat" van, mindazáltal csak az Órtoronytársulat az egyedüli, amely hűségesen megbízásához ragaszkodik s nem vallásos hagyományokat és távtanokat ad ki, hanem a Bibliának, Isten csálhatatlan Igéjének a harmonikus kijelentéseivel összhangban levő tényállást nyomtatja ki és terjeszti.

18. Az Isten "egy nyájához" tartozók mindannyian a Krisztus alatt álló Társulat központjából a "vének" vagy felkentek mint eszközök által vannak táplálva, nekik alkalmas kenyérrel vagy (az angol Bilia szerint) "a nekik ízletes eledellel". Ez pedig Isten Igéjéből a most templomában levő jó pásztor, Krisztus Jézus hű vezetése alatt van felszolgálva. Ez az eledel Jehova megszervezett népének az egész földön a Társulat kiadványai, különösen "Az Órtorony" folyóirat által van eljuttatva. Így az eledellel ellátott szolgák legeltetni tartoznak a közöttük levő nyáját a különböző helyeken. A legtöbb jóakarató ember még kétségkívül "elveszett juhhoz" hasonló s ezek a sok vallás és a vallásszervezetek legfőbb tagjai, a vezetők és kereskedelmi üzérek rabló módszerei következtében széjjel vannak szórva. Azért szükséges, hogy az Úr "más juhaivá" leendőknak eledelt juttatni kívánók keresztények az elveszett bárányát kereső pásztorhoz hasonlóan útra keljenek. Szembe kell nézzenek az ellenséggel és más veszélyekkel, házról-házra járva elő kell keressék az igazi juhokat, hogy táplálják és a helyes útra vezéreljék őket. - Jer. 16: 16.

19. Hogy azután az Úr juhainak a csoportja nagy avagy kicsi, mindenkinek ugyanarra a táplálékra van szüksége és életbevágóan fontos számukra. Így az "Órtorony" tanulmányozása, valamint a biblia tanulmányozásához szükséges segédeszközök nagy fontossággal bírnak. A csoport vénei vagy helyi szolgálói ezt figyelembe kell tartásuk, a Péter intését vizsgálva: "Legeltessétek Isten közöttetek levő nyáját" vagy az angol Rotherham szerint: "Védellezzétek Isten közöttetek levő szeretett nyáját". Ennek megtevése képezi a fő feladatukat. Gondoskodjanak, hogy a nyáját helyesen táplálják, gondozzák és védelmezzék az Isten igéjével. "Mert itt az ideje, hogy megkezdődjék az ítélet az Isten házán". (I. Péter 4:17). Ezért szükséges, hogy oktatásban részesüljenek Isten Igéjéből, hogy kipróbáltaknak bizonyulhassanak az ítékezésnél.

20. A felügyeletet nem kényszerből gyakorolva, hanem önkéntesen (van Ess: örömmel Isten akarata szerint), nem is rút nyereségvágyból, hanem készségesen." (Péter I. 5:2; Elberfeldi) Jehova látható szervezete, hogy ennek megtevésében segítségére legyen a szolgálóknak, időnként szervezeti utasításokat ad ki, hisz

ésszerű, hogy valakinek át kell venni a vezetést. Midőn a fő Vén, Krisztus Jézus az apostolaival a földön tartózkodott, ő gyakorolta a felügyeletet. Ő vezetett akkor mindent s ezt most is teszi, mióta bíróként megjelent a templomában. Miután ezerkilencszáz év előtt befejezte földi pályafutását s a mennybe ment, vigasztalót, segítőt: a szent szellemet küldte el apostolainak és más tanítványainak a földre. Abban az időben a gyülekezet vagy egyház feletti felügyeletet az apostolokra bízta s ők ezt az Isten akarata és meghatározása szerinti megbízást örömmel fogadták. Nem akartak kibújni a felelősség alól s nem is igyekeztek azt másokra hárítani. Ezt a felügyeletet gyakorolva, gondoskodtak a keresztény csoportok helyes megszervezéséről Jeruzsálemben, környékén és minden országban, ahova misszionáriuskként eljutottak.

21. Az apostolokra nem lett ráerőszakolva az Isten nyája feletti felügyelet és a nyáj gondozása; ők "önkéntesen" és "örömmel" átvették ezt a felősségteljes külön szolgálatot. Az elveszett juhoknak az apostolok által is végzett házankénti kikeresésére senkit sem szabad kényszeríteni. Aki Istent helyes módon óhajtja szolgálni, ezt önkéntesen kell megtennie. Ha tehát ma valaki nem kívánja átvenni a kiváltságot, hogy mint csoport- vagy valamilyen más szolga szolgálatot végezzen csoportban, nem kell erőltetni arra. Az ilyen nyilvánvalóan nem értette meg az Úr Igéjét s nincs is helyes állapotban "az isten közöttetek levő nyája legeltetésére". Így a szolgálati kiváltságot nem kell az ilyen "nem készségesnek" adni vagy el kell venni azt tőle.

22. Isten egész felszentelt népe egy és ugyanazt a megbízást vagy ugyanazt a rendelkezést kapta: hirdetni és ismertetni a királyságot, amely igazolja Jehova nevét és megsemmisíti Sátán istentelen szervezete elnyomó hatalmát. (Ézsaiás 61:1-3; Lukács 4:16-21). Ebből következik, hogy a királysághírnöki állás a csoporton belül alapvető fontossággal bír. Így a szolga vagy "vén" nem gondolhatja jobbnak magát joggal testvéreinél, sem nem gondolhat sokat önmagáról, bármilyen minőségben szolgál is. Legnagyobb józansággal elismeri, hogy aki házról-házra jár és Istentől elfogadja a megbízást, hogy azt az evangélium kirendelt szolgálaként végezze, tehát a királysághírnök az, aki a földön valóban fontos keresztény munkát végzi s nem csak tisztséget betöltő vén. Helyesen szemlélve a dolgot, belátjuk, hogy minden következetesen gondolkodó vén példaképes hírnök tatozik lenni, különben nem tölthet be felügyelő tisztséget. A királysághírnökök megszervezett seregét jól kezelve és vegye ki részét a harcmezőszolgálat vezetésére és előkészítésére irányuló munkából, hogy egység és összhang uralkodjon a hírnökök között. Ezt készségesen teszi arra való tekintet nélkül, hogy a felkent maradékhöz vagy a jónadáb sereghez tartozik, mivel feltétlenül a hirdetőmunka mellett van és örvend, hogy maga is a királyság egyik hírnöke lehet. Ezt nem valamilyen rút nyereség vagy előny szerzése végett teszi, hanem az Isten és országa iránti szeretetből. Az üzenetet értékelő s az

"Örtorony"-iratokat tőle átvevő emberektől kapott önkéntes adományokat kizárólag a királyságmunka előmozdítására fordítja.

23. Senki se személyes haszonért csatlakozzon Isten szervezetéhez; mert aki ezt megkísérel, az mindent elveszt. Isten s gyermekei iránti szeretet legyen a hajtóerő, mert a testvérek iránti szeretet nélkül semmi tartósságot sem lehet megnyerni. Krisztus Jézus megmondja nekünk, hogy ha az egész világot megnyernők is, de nincs meg bennünk az Isten és országa iránti szeretet, mindent elvesztünk, mert akkor a lelkünk veszendőbe megy. (Máté 16:26). Még ha Isten megpróbáltatás végett meg is engedné, hogy egy magasrátörő valaki a csoportszolgai tisztségre jusson és így az egész helyi szervezet vezetését elnyerje, Isten meghatározott időben mindazonáltal az angyal őrállói útján eltávolítja szervezetét minden állásából az olyan személyeket, akiket nem a szeretet serkenti a tette. A hatalomra vagy vezető tekintélyre való vágyuk vagy az a kívánságuk, hogy uralkodhassanak az Isten örökségét képező nép fölött, vezette őket arra, hogy rút nyereségért, illetve önző előnyökért szolgáljanak. Tehát így az olyan, aki engedelmeskedik Péter szavainak s engedelmeskedik az ő példájához, sohasem lehet pápa vagy hierárchia-fejedeleme egy vallásszervezetben. Jehova igazi szolgálja önzetlenül szolgál, hisz minden számára kiutalt szolgálat nagy kiváltság, amit azok a hírnökök kapnak, akik másoknál nagyobb képességet nyilvánítanak.

24. Ezt "készségesen" tenni azt jelenti, hogy mindenkor készek legyünk a nagyobb szolgálati alkalom azonnali megragadására és mindenünket beleadni, hogy a teokratikus szervezeti utasításokat végrehajtsuk. Aki ezt teszi, ez kész alkalmas és alkalmatlan időben szolgálni hírnöktársait s minden királyságérdeket figyelembe venni. Az ilyen figyelmes, pontos marad és jó rendben tartja a dolgokat.

25. Isten felkent tanúi vagy neve népének a tagjai az ő "örökségét" képezik. Most a "kicsiny nyáj" maradéka a "más juhokkal" együtt "az Isten nyáját" alkotja. Ezért hangzott el a szolgálaknak a következő intés: "Nem, mint akik uralkodni akarnak Isten örökségén". A nyáj összes tagjai, a véneket is beleértve, Istennek, a Teremtőjüknek felelősek. Így tehát miért akarna uralkodni a nyájon vagy megkísérelni más keresztényeket a maga alárendelt alattvalóivá tenni valaki, aki a csoportban valamilyen szolgai tisztséget tölt be? Ennek megtevése azt jelentené, hogy az illető megkísérelti Isten állását elfoglalni az ő nyája felett. Tartsátok világosan elmétekben, hogy az Úr szervezetében a legjelentősebb és legalapvetőbb szolgálat a Jehova melletti bizonyosságtevés, illetve az olyan hírnöké, aki az ő nevét és királyságát ismerteti. Ez a megtiszteltetés és kiváltság valóban elég nagy ahhoz, hogy örvendezzünk felette! Ha te valóban örvendsz ennek, nem kívánsz külön tiszteletadást vagy szolgálatot a hírnöktársadtól azért, hogy az Urat valamilyen további minőségben képviselheted közöttük. Akkor nem kísérel meg magadnak igényelni azt, ami az Istent illeti meg.

Ha azonban uralkodni igyekszel Isten öröksége felett, minden bizonnyal elveszítesz mindent s meghatározott időben mint méltatlant, kitétel Isten szervezetéből.

A rend példaképei

26. Az intés így hangzik: "A nyáj példaképei lenni." Egy vén vagy felelősségteljes állást betöltő azáltal lehet ilyen, hogy hű és igaz tanu, amiképpen Krisztus Jézus is az volt. Napjainkban az összes folyóiratok közül "Az Őrtorony" az egyedüli, amely a közfigyelmet erőteljesen arra az alapvető tevékenységre irányítja, melyet Jézus Krisztus mint Jehova "hű és igaz tanuja" házról-házra, faluról-falura és városról-városra járva gyakorolt s ezáltal a nyájnak jó példát mutatott. Jézus helyesen cselekedett. Hű apostolai nyomon követték Őt. Midőn Jézus a Sátán vallásszervezetei indítására oly fájdalmasan megöletett, azután pedig életre és dicsőségre feltámasztatott, az apostolai megint a lábnyomait kezdték követni. Felszólították a keresztyényeket, hogy kövessék őket, amiképpen ők is követik Jézus Krisztust. Így tehát minden egyes szervezett csoportban, aki mint vén szolgálati tisztséget tölt be, legyen érett példaképe a nyájnak és tevékeny hírnöke a királyságnak.

27. Joggal vonhatjuk le az alábbi következtetést: Ha valakit Isten népe között látsz, aki szeretne előtérbe kerülni és tekintélyt gyakorolni, de nem vesz részt a testvérekkel együtt a hirdetőmunkában, a harcmező szolgálatban, házról-házra járva, hogy az evangéliumot az Úr Jézus Krisztus által mutatott példa szerint prédikálja, biztos lehetsz, hogy ez az önző a valóságban nem az Úr szolgálója. Az ily személy határozottan nem képes arra, hogy mint vén vagy érett testvér szolgáljon és az Isten nyájának helyes példát mutasson.

28. Péter leveléből világosan kitűnik, hogy minden országban az üldözésre való tekintet nélkül jó rendet és szervezetet kell fenntartani. Levele éppen ezért íratott. Mivel Jehova a rend Istene, szervezetében természetesen mindenhol megköveteli a rendet, még pedig önmagától, a nagy Teokratától kiindulva lefelé Krisztus Jézuson keresztül, aki által úgy a földi, mint a mennyei szervezetét is vezeti. Jehova Isten és Krisztus Jézus a "felső hatalmak" és vezetik Isten szövetséges népének az ügyeit a látható földi szervezet által. - Róma 13:1-4.

29. Hogy az Isten népe tagjai helyesen végezhesék a bizonyágtevő munkát s így mások tudomást szerezhessenek a királyság üzenetéről, teljes egység kell uralkodjon köztük s mindnyájan előírás szerint együtt kell működniök. A Watch Tower Bible and Tract Society a brooklyn-i főhivatala által azért szervezett fiókhivatalokat az egész földön. Ezek a fiókhivatalok kezelik a munkát a különböző országokban. Ezeknek vannak alárendelve a csoport-szervezetek, a csoport-szervezeteken belül pedig kinevezett szolgák vannak. Ahol pedig nincsen olyanok csoportja, akik közösen összejönnek Isten szellemében és igazságban imádni, olyan helyekre a királyság

"úttörőkként" ismeretes teljesítő-hírnöke vannak kiküldve. Ezek a társulat különleges szolgálói s az a feladatuk, hogy a félreeső területeken az összes szomorkodókat megvigasztalják. Az Úr megbízta ezeket a szolgákat, hogy gyűjtsék össze a "más juhait" csoportokba tanulmányozásra és tevékenységre. Az ő kötelességük tehát, hogy legeltessék Isten közöttetek levő nyáját.

30. Ahol csak ezek a szolgák vannak, az Úrtól jövő kiváltságnak tekintve átveszik a felügyeletet, még pedig nem mint bérencek rút nyereségvágyból, hanem készséggel. Ezek nem aratnak pénzügyi nyereséget a tevékenységükből. Ettől eltekintve "készségesek" s ezért arra törekszenek, hogy a jóakarátú embereknek szolgálatot tegyenek. Ezek ismerik az Istentől kapott megbízatásukat. Azt is tudják, akik Isten nyájában akarnak maradni, mindannyian meg kell őrizzék tisztaságukat s így alkalmat nyújt nekik Isten, hogy a gyalázójának megfeleljenek és bebizonyítsák az ellenség hazug voltát.

31. A nagy Teokrata szolgálói mindenkor példaadók egymás között, akár egyedülálló, akár valamely csoportnak vagy gyülekezetnek a tagjai, példaadók a teokratikus uralom iránti hű odaadásban. Az Úr szervezetében a királysághírnök döntő helyzetben van, mivel ő az, aki a legfelségesebb dicséretét zengi. Az összes állandóan szorgalmas hírnökök, akik amellet természetes képességekkel is rendelkeznek, általában nagyobb szolgálati kiváltságokkal legyenek megbízva. Ilyen esetben az Úr is többet követel tőlük, hisz akinek sokat adtak, attól annál többet követelnek. (Lukács 12:48). Csak egy Főpásztor van; ennek felelősek mindnyájan. Így tehát egyáltalán nincs rendjén, ha valaki az Isten örökségén és nyáján uralkodni akar.

32. Meghatározott időben jutalmazza meg Isten a szolgálóit: "És ha megjelenik majd a fő Pásztor, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koronáját." (Péter I. 5: 4, Jakab 1:12, I. Péter 1:4). E királyságjutalomban részesülnek a Krisztus teste összes tagjai, akik a földön befejezik a bizonyágtevő munkájukat s Krisztus templomhoz jövele után feltámasztatnak. Akkor egyesülnek vele a dicsőségben és tisztességben az ő országában. Mivel hűségesen szolgálták őt és Jehova neve igazolására megőrizték tisztaságukat, megkaphatják a halhatatlanság dicsőséges koronáját. Krisztus teste tagjainak egy maradéka még a földön tartózkodik. Örömmel várakoznak ama kiváltságra, hogy élve túljussanak az armageddoni csatán s meglássák, hogyan győzedelmeskedik Jehova Krisztus Jézus útján az összes ellenségein. Ha pedig az által meghatározott időben az áldozati szövetségük teljesítéseként meghalnak, "egy szempillantás alatt átváltoznak" és elnyerik a dicsőség hervadhatatlan koronáját a királyságban. - I. Korinthus 15:50-54; Jelenések 2:10.

33. Krisztus Jézus a Főpásztora azok "kicsiny nyájának", akik örököstársai lesznek a mennyei kormányzat trónján. Ő az igazságosság új-világának s mindazok királya a földön, akik Istent félik, a Királyt

tisztelik, alárendelik magukat s követik a szervezeti utasításokat. Az Úrnak most a nyájába gyűjtött "más juhok" az Armageddon túlélők nagysokaságát fogják alkotni. Ezek most keresik Jehova Istent, mivel szeretik az igazságosságot. Meghallgatják a királyság üzenetét s Krisztushoz jönnek. Elfogadják Őt mint Királyt és megmentőt s szövetséget vagy ünnepélyes megállapodást kötnek Jehova szolgálatára. Ezt a szövetséget a vízkereszttség által szemléltetik. Ez egy szövetség az Isten akarata engedelmes cselekvésére.

34. Mivel ezek a "más juhok" hűségesen megtartják szövetségüket és megőrzik tisztaságukat, megoltalmaztatnak Armageddonon keresztül és örökre a földön maradnak békességben és jólétben. Armageddon végéig megőrzik tisztaságukat a nagy Ellenség nyomása és üldözése közepette, aki arra törekszik, hogy az egész emberi nemet eltérítse Istentől. Miután az armagedoni csatában végigszemlélték Jehova fennségének, hatalmának és dicsőségének a megnyilatkozását s a minden idők legnagyobb katasztrófáját túléltek, továbbra is megőrzik tisztaságukat az áldott viszonyok között, Armageddon után is hűségesek maradnak mindörökké, miképpen azelőtt is voltak. Ezek a "más juhok" életet remélnek nyerni; hisz minden értelmes teremtmény élni szeretne Isten igazságos uralma folyamán és a Király, Krisztus Jézus, a Főpásztor alatti végtelen élet csodálatos áldás lesz s ezt elnyerhetik. Krisztus teste tagjai a mennyben vesznek részt Krisztussal a föld ügyei közigazgatásában a feltételezés az, hogy a menyei királyi uralom alatt jól elrendezett intézmény van a földön. Az Írás határozottan kimutatja, hogy "fejedelmek lesznek az egész földön", akik "jogszerint uralkodnak". - 45. zsoltár 2,17; Ézsaiás 32:1.

Alázatosság a Teokratikus rend alatt

35. Isten kegyelméből a túlélők e "nagysokaságát" alkotók közül ma sokan ifjú emberek. Péter intése ma kétszeresen is érvényes: "Hasonlóképpen, ti fiatalok, engedelmeskedjétek a véneknek. Egymással való érintkezéseitekben pedig mindnyájan öltöttek fel az alázatosságot, mert az Isten a kevélyeknek ellenáll, de az alázatosoknak kegyelmet ad." (I. Péter 5:5). Isten nem személyválogató. Akik az igazságosság iránti szeretetükben s az igazság Isten igéjében feljegyzett alapelvei szerint helyes szívállapotban vannak, mindannyian elnyerhetik a királyság alatti áldásokat és csatlakozhatnak a Jehova által korunkban felállított teokratikus szervezethez. A fiatal emberek könnyen hajlamosak, hogy e világ dolgaiban keveredjenek, ezért időszerű a figyelmeztetés, hogy a fiatalok rendeljék alá magukat az öregebbeknek, tehát azoknak akik érettebbek az Úr tanításai, előírásai és a szolgálat tekintetében. Ezek keressenek oktatást a szervezet régibb tagjainál! Ezt pedig a legjobban az "Örtoronynak" erre a célra rendezett

rendszeres összejöveteleken való gondos tanulmányozása által nyerheti el.

36. Az Úr szervezete útján most egy új intézmény szereztetett, ugyanis A Teokratikus szolgálati tanfolyam. Ez nem csak a fiatalok számára van szánva, hanem az idősebbek számára is, hogy mindannyian gyakorolhassák magukat s a királyság hirdetésére képesebb tanuk lehessenek. A tanfolyam most a teokratikus iskoláztatással Jehova tanui összes csoportjaiban bevezetést nyer. Az összes fiatalabbak - szükségszerűen nem években fiatalok, hanem fiatalok az igazság ismeretében - jól teszik, ha "engedelmeskednek" a véneknek és a jó rend érdekében alárendelik magukat és alázatosságot öltenek fel. A világ iskolázás folytán egyesek jobban ki tudják fejezni magukat, mint mások. Ebben az esetben nem kevésbé öltösznek magukra alázatosságot és másokat ne vessenek meg, hanem szerényen, barátságosan, kíméletesen bánjanak a gyengébb testvérekkel s igyekezzenek segítségükre.

37. A jövődölések szerint és Jehovának tanui útján most végeztetett munkája által ma egy kiterjedt nevelő hadjárat van folyamatban. Az azon résztvevőknek az a kívánságuk, hogy az Isten Igéje tanulmányozása által szellemileg előhaladjanak és beszédjüket is megjavítsák, hogy értelmesen kifejezhessék magukat. Egyébként is elkövetkezik az idő, amikor olyan embereket oktathatnak, akik nem tudnak írni és olvasni. Erre szükség van, mivel a hierarchia megvakítja a közönséges nép értelmét, hogy sötétségben tarthassa s mivel a néptől még a legelemibb iskolázást is megtagadják. Az alázatos nyilvánvalóan képes oktatni másokat, akár fiatal, akár idősebb az illető. Jehova Isten segítségére van az alázatosoknak s a kegyelmében részesíti, hogy végrehajthassa a szolgálatát. Hogy érvényesülhessünk, sohase legyünk büszkék és felfuvalkodottak.

38. Ma a külön megbízást élvező teljesítő-hirnököknek és a többi királysághirnököknek is csodálatos alkalmuk van arra hogy kisebb városokba és falvakba menjenek, ott a becsületes embereknek segítségére legyenek s őket kioktassák a biblia tanulmányozásban. Ennek megtevése végett a papok által uralt egyes országokban szükségessé válhat, hogy az igazságszerető embereket olvasni tanítsuk. Ily országokban a valláshierarchiának az volt a taktikája, hogy papjait, valamint az arisztokrata és vagyonos kegyeltjeit írni és olvasni tanítsa, a tömegeket ellenben tudatlanságban tartsa. Ez papi politika, de nem a nagy Pásztor teokratikus rendje. Ez elrendeli, hogy a vének tegyék a maguk feladatává a tanítványok szellemi szükségleteinek az ápolását, akik az Isten országát hirdetni igyekeznek, ne önmagukat magasztalják és ne tartsák meg önmaguknak az ismeretet és az ismeret megszerzésére szolgáló eszközöket. A tanítványok pedig a maguk részéről rendeljék alá magukat az érettebbeknek és tanuljanak tőlük.

39. "Alázzátok meg tehát magatokat az Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak-

idején. Miden gondotokat ő rá vessétek, mert neki gondja van reátok." (I. Péter 5:6,7). Jehova Isten nagy szeretettel érdeklődik mindazok iránt, akik szövetséges viszonyban vannak vele. A szövetség ráeső részét mindenkor megtartja és minden egyesről gondoskodik, amíg ezek alárendelik magukat az ő hatalmas kezének s alávetik magukat irányításának és vezetésének. Ez a hatalmas kéz meghatározott időben felmagasztalja az összes megalázkodottakat és hűségeseiket. A maradék tagokat az áldott állásban magasztalja fel, hogy Krisztus Jézussal a dicsőség trónján ülhessenek. Az ókori hű embereket Ábeltől Keresztelő Jánosig, akik a halálban aludtak, Isten hatalmas keze felmagasztalja, amennyiben a halottak "jobb feltámadásában" részesíti és látható "fejedelmekké teszi meg őket az egész földön". Akármilyen helyet foglaljon el valaki az Úr elrendezésében, mindazáltal mindenkor felmagasztalt állást tölt be, mivel az ismeret és a nagy Teokrata szolgálata kegyelmében részesült és az élet útján tartózkodik. Az engedelmes "más juhokat", akik Armageddon végütközetéig megőrzik tisztaságukat, Isten a diadalban a gonosz elnyomók fölé magasztalja, biztosan átvezetve őket ezen a csatán és megbízást ad nekik, hogy a földet megtisztítsák és a láthatatlan Királyuk, Jézus Krisztus, az "örökkévaló Atyjuk" alatt igazságos utódokat hozzanak létre.

Az ordító oroszlán

40. A Kr. u. 1914-ben kezdődő "mennyei harc" következtében Sátán és démonszerkezete kivetett a mennyből a földre. Ezért van most a föld és a tenger számára a jaj és szenvedés ideje. Különösen találóak most az apostol szavai: "Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségetek, az Ördög, mint ordító oroszlán jár köröskörül, keresve, akit elnyeljen." (I. Péter 5:8). Józannak lenni jelenti állhatatosnak s azért megbízhatónak lenni, amennyiben az ember rendszerességre szokik és minden reábízott teokratikus ügyben nyugodt, eltökélt, komoly és éber. A józan nem engedi magát megrészegíteni vagy uralni e világ elbódító szórakozásai és behálózó, csábító dolgaival. Elméjét mindenkor szilárdan Jehova igazságaira és királyságára irányítva tartja.

41. Akik Istennel kötött szövetségük megtartására törekszenek, mindannyian elővigyázatosak, éberek és figyelmesek, hogy a veszélyeket meglássák, azok elől kitérjenek s a biztos, megbízható úton maradhassanak. Az ilyen figyel és óvatos. Az ilyen szellemi állapot abból az ismeretből fakad, hogy a fenyegetésekkel ordító ördög a felszentelteket megfélemlíteni és Isten szolgálatától eltéríteni igyekszik. Az ellenkező azt állította, hogy Jehova nem tud olyan embert teremteni a földön, aki a legnagyobb nyomás alatt is beigazolná feddhetetlenségét. Ennek a vádnak a hamis volta ismételtelen be lett igazolva kiváltképpen Krisztus Jézus által. Jóllehet ennek az állításnak a hamis voltát már mások beigazolták, ez még nem nyújt biztosítékot arra, hogy az ördög nem tudna téged is elejteni. Csak egyedül

az éberség és józanság által ismerhetjük fel a közeledő veszélyt és térhetünk ki előle. Korunkban a nagy veszély a keresztények számára abban áll, hogy az oroszlánszájjal rendelkező Ördög megfogja és elnyeli. Az nagyon ravaszul jár el. Olykor keresztényeknek ajánlatot tesznek, amely felületesen szemlélve, nem úgy néz ki, hogy el akar csábítani a királyság iránti engedelmességtől és ennek a szolgálatában élvezett kiváltságtól. Mielőtt azonban körülnéznénk, oda van a szabadságunk, a hét minden napján világi foglalkozásban járnak és elhanyagolják a királyságérdekeket, amelyek mint Jehova tanuira rájuk bízottak. Mivel az ilyen személyek nem örködték éberen a királyságérdekek felett, hanem az élet önző kívánságai és szórakozásai által elveszítve józanságukat, Sátán felfaló szervezetének sikerült elnyelni őket.

42. Pál apostol Korinthusban tartózkodva, egyszer rövid ideig sátorcsinálással foglalkozott, hogy pénzügyileg ne terheljen másokat: "És mert egyező volt a mesterségük, náluk vett szállást és ott dolgozott. Mert sátorcsinálás volt a mestersége. Szombatonként azután a zsinagógában prédikált és sikerült neki zsidókat és görögöket megnyernie". (Csel. 18:3,4). Ha Pál apostol idejének egy részét arra is fordította, hogy sátorokat készítsen s amellet Akvillával és Priscillával együtt dolgozott, mindazáltal mégsem mulasztotta el szombatonként a zsidóknak a zsinagógákban a királyság evangéliumról beszélni és prédikálni, hogy a tanulni vágyókat meggyőzze Krisztus követése szükségességéről. Ma minden felszentelt királysághírnök tegyen hasonló erőfeszítéseket. Sohase engedd meg, hogy a kenyérkereseti foglalkozásod oly sok időt elvegyen tőled, hogy egészen távol tartson téged az Isten tényleges szolgálatától. Hetenként fordítsunk valamennyi időt a keresztény tevékenységre. Tehát legyünk józanok és éberek, hogy az Ördögnek a szervezete útján propaganda-ordítózáisaival ne sikerüljön rajtunk erőt venni és behálózni bennünket. Semmilyen munka nem oly fontos, hogy joggal megakadályozhatna bennünket a mindenható Istent megillető imádatunkban s a teokratikus uralom érdekében végzett szolgálatunkban.

43. Aki ellenáll az ily túlkapásoknak s a hitben és hűségben szilárdan kitart, isteni erőben és bátorságban részesül; az ordító oroszlán részéről jövő minden szorongatás és szenvedés ellenére megszilárdul és megerősödik a tisztaságában. "Álljatok ellent neki erős hittel, tudva, hogy a világban levő atyafiságotokon ugyanezek a szenvedések mennek végbe." (I. Péter 5:9). Nincs biztosíték arra vonatkozólag, hogy elkerülheted a szenvedéseket, ha állhatatosan ellenállsz az Ördög és ragadozó szervezete támadásainak. Te üldöztetést fogsz szenvedni! Nagy gyalázat fog rád szakadni azok részéről, akik a múltban szerettek téged, mivel velük együtt voltál a világban. Az általad elfoglalt álláspontért ezúton gyűlölni fognak. Azonban ebben a szenvedésben nem vagy egyedül. Hű testvéreid hasonlóképpen szenvednek. Örizz meg tehát hozzájuk hasonlóan Isten iránti hűségedet!

44. Egyben bizonyos lehetsz: Nem fog több rád jönni, mint amennyi a Mesterünkre, Krisztus Jézusra jött! A reá hulló gyalázatok rá kell hulljanak az összes hű követőire, úgy a felkent maradéktagokra, mint a jonadábsereg tagjaira is. Azonfelül azok a gyalázatok amelyek rád szakadnak abban az országban, amelyben te laksz, egyáltalán nem mások és nem nagyobbak, mint amelyek a föld különböző részein élő többi testvéreidre hullanak. Akár egyedül, szétszórta vagy csoportokban együtt vannak, ettől eltekintve ugyanazon szenvedéseken kell keresztül menjenek és Sátán ugyanazon kísértéseinek kell elenállniuk. Sátán az Isten országától és szolgálatától való eltérítésükre törekszik. Ez a gondolat szolgáljon vigasztalásodra és figyelmeztetésedre!

45. A dolgok állása most rosszabb, mint a Péter idejében volt, azonban Isten nem enged nagyobb terhet rakni szolgájára, mint amilyet elhordozhat, sem nagyobbat, mint amilyet másokra raknak. A totális rendszer féltékenységet és aggodalmat idéz elő s félelemre vezet. De engedelmeskedjél Istennek, féljed Őt s minden aggodalmadat helyezd Ő rá, mert "Ő gondoskodik rólatok". Jehova mélyen érdeklődik irántad, mint a neve és királysága hírnöke iránt, mivel megőrzöd tisztaságodat és bebizonyítod, hogy az Ő nagy Ellenfele hazug. Az ő kegyelme lehetővé teszi, hogy testvéreid a világban szilárdan álljanak s megtartóztathassák magukat megalkuvástól, sohase engedve az Ördög részéről jövő nyomásoknak.

46. Gondoljatok hű testvéreitekre Németországban, akik most a náci uralom alatti több mint 10 éves szenvedés után a démonok által uralt ellenségek útján kínoztatnak. Ezek az ellenség kezébe kerültek, de ismét talpra állanak. Isten hatalma teljesen megszabadítja őket, ha elérkezik meghatározott ideje, mégha ahhoz az armageddoni csatára lesz is szükség. Miután pedig Isten tiszteletére megőrizték tisztaságukat s az ő nevéért rájuk szakadt szenvedésekben kitartottak, Istentől Krisztus Jézus által örök életet és örök dicsőséget nyernek az újvilágban.

47. "A minden kegyelem Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott el titeket a Krisztus Jézusban, rövid szenvedés után majd maga tesz titeket tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és áthatatosakká. Övé a dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen. (I. Péter 5:10,11). Az Istentől megengedett szenvedések nem hiábavalók. Azáltal engedelmisségből "tökéletessé tétetsz", hogy Istennek készségesen és gyorsan engedelmeskedj. Megacéloosodsz az ő szolgálatára s megerősödsz szeretettedben és odaadásodban az ő oldalán a világmindenség feletti uralomért való ősrégi vitakérdésben. Megszilárdulsz azon elhatározásodban, hogy sohasem fordulsz el Isten szolgálatától, hanem mindvégig az ő neve, Igéje és a Király, Krisztus Jézus alatti ország hírnöke maradsz. Elhatározott vagy ebben a fő vitakérdésben, hogy mindhalálig kitartasz a te alapodon, Krisztuson s hozzá hasonlóan hű és igaz maradsz a mindenható Istenhez, akármit tegyen is még

az ördög. Minden üldözés felett győzedelmezkedünk. Az általad így elszenvedett fenyítés megszentelődést idéz elő benned. (Zsidók 12:9,10). Ily módon részesülsz Jehova dicsőséges neve igazolásán és az ő örökkévaló királyságában.

(W.T. 1943. június 1.)

(Folytatása következik.)

Kérdések

1. a) Milyen tényt nyilatkoztatnak ki a látható egek Jehovát, a Teremtőjüket illetőleg s azért mit kell felismerjenek azok a személyek, akik az ő akaratát óhajtják cselekedni?
- b) Miért mond csődöt és semmisül meg a tervezett új rend?
2. Mit mond nekünk Isten Igéje a láthatatlan egekbe levő szervezetéről? és milyen hatással volt rájuk Lucifer lázadása?
3. Hogyan kezdett Jehova a nemzetek közül népet választani a neve számára s mi kell történjen a rend Istene parancsa szerint közöttük?
4. Mi módon volt érvényes a teokratikus törvény Izrael népe tagjaira? és milyen szervezet létezett a tizenkét törzs között?
5. Milyen kapcsolatban állott Simon Péter ezzel a teokratikus törvénnyel és mit mondott a nagyobb Mózesről?
6. Hogyan volt az, hogy Péter az első levelét Babilonból írta? és kikhez intézte a levelét?
7. a) Milyen dolgot tárgyal Péter az ötödik fejezetben s kinek szól az ott nyújtott oktatás?
- b) Milyen megállapítás érdekli azért most az "Örtorony" olvasóit? és miért ez?
8. Kik azok a vének, akikhez Péter szól s hogyan lettek ezek vének?
9. Milyen rangban volt Péter mint vén? Krisztus Jézus milyen kötelességet helyeztet rá és a többi apostolokra?
10. Mit tett Péter a levelében említett tartományokban? és hogyan volt tanuja Krisztus szenvedéseinek és eljövendő dicsőségének?
11. Milyen eljárással nyert Péter részt a Krisztus szenvedéseiben? és hogyan részesült a kinyilatkozandó dicsőségben?
12. Péter mint vén milyen fontos dologgal volt tisztában és milyen intést adott az igazi véneknek?
13. Mily viszonyban voltak s vannak Istennel a Péter által említett vének s mi a kiváltságuk Krisztus szenvedéseit és dicsőségét illetőleg?
14. Mint "vének" mit kell tegyenek ezek másokért, akik a jó Pásztort követik és ma kik alkotják az ő követői többségét?

15. Mit mutatnak a tények, vénné lehet valaki az Úr "más juhái" közül? és mit mutat az Írás, helyes dolog az ilyeneket különösebb szolgálati tisztséggel megbízni?
16. Tehát korunkban kik vegyenek részt a vénség kötelezettségeiben? és kiknek szól az I. Péter 5:1-3-ban adott figyelmeztetés?
17. Hogyan gondoskodnak a pásztorok a juhok élelmezéséről? és milyen bizonyítékaink vannak, hogy az Úr Isten erre a célra egy elismert látható szervezetet használ fel?
18. Mi módon kapja ma Isten nyája az eledelét a látható szervezet útján? és hogyan járjanak el keresztények a "más juhok" legeltetése végett?
19. Miért fontos most, hogy a csoportok közösen tanulmányozzák a Biblia megértéséhez szükséges iratokat? és korunkban a "juhok" élelmezésének miért ez a legfontosabb módja?
20. Mit küldött ki a Társulat időnként, hogy a szolgálóknak segítségére legyen a felügyelet helyes gyakorlásában? s milyen példát nyújtottak Krisztus Jézus és az apostolok a felügyeletet illetőleg?
21. Miért nem szabad senkit kényszeríteni, hogy átvegyen egy különleges, felelősségteljes szolgálatot?
22. Mi az alapvető szolgálat mindenki számára a gyülekezetben? és milyen indítók kell serkentsék a véneket vagy különleges szolgálókat ebben az alapvető szolgálatban?
23. Miért ne csatlakozzon senki személyes nyereség miatt Isten szervezetéhez?
24. Mit jelent a felügyeletet készségesen átvenni?
25. Mit jelent, Isten öröksége felett uralkodni, és miért nem tehetik ezt a vének?
26. Hogyan lehetnek a vének vagy felelősségteljes szolgálók megbízható "példaképei a nyájnak"?
27. Milyen jogosult következtetést vonhatunk le arra vonatkozólag, aki előtérbe igyekszik, de nem vesz részt az alapvető szolgálatban?
28. Mit kell fenntartani a minden országban üldözésre való tekintet nélkül és miért ragaszkodik ehhez Jehova Isten?
29. Minek kell uralkodnia a munkások között, hogy a bizonyágtevő munka helyesen végeztessék? s az Őrtorony-Társulat hogyan hozza létre ezt az állapotot és intézkedik, hogy a földön mindenhol így tegyenek?
30. Ezek a különleges szolgálók miért veszik magukra készségesen a felügyeletet és nem rút nyereségvágyból?
31. Miért van döntő helyzetben a királyság rendszeres hírnöke? és bizonyos hírnökök miért kapnak nagyobb szolgálati kiváltságot másoknál?
32. Krisztusnak a maradékot is magába foglaló teste tagjai mikor kapják meg a "dicsőség hervadhatatlan koronáját"?
33. Krisztus Jézus kiknek a Főpásztora? és mit tesznek most azok, akik a "nagysokaságot" fogják alkotni?
34. a) Mi lesz a sorsuk a "más juhoknak", akik megtartják szövetségüket és megőrzik tisztaságukat?
b) Az armageddoni csata után hogyan történik a föld közigazgatása?
35. Miért időszerű most különösképpen Péternek a "fiatalabbakhoz" intézett figyelmeztetése? s hogyan rendelik alá magukat a véneknek?
36. Milyen új intézmény szereztetett jobb tanúk kiképzése végett és hogyan s mikor rendelje alá magát egyik a másiknak alázatosságban?
37. Milyen hadjárat van most folyamatban? A résztvevők miért kíváncsiak szellemi előmenetelre, mindig kitartva az alázatosság mellett?
38. Milyen csodálatos alkalom kínálkozik most a királysághírnököknek? és ebben a tekintetben miben különbözik a teokratikus rend a papi politikától?
39. Kikre van gondja Jehova Istennek? és alkalmas időben hogyan magasztalja fel az ő hatalmas keze az összes megalázkodókat?
40. Miért esedékes most különösképpen a Péter intése, hogy józanok legyünk? és mit foglal magában a "józanság" fogalom?
41. Miért legyen most éber az, ki hű akar maradni szövetségéhez? és mily nagy veszély leselkedik azokra, akik nem éberek és józanok?
42. Mily rendszeres szolgálatról gondoskodott Pál, midőn sátorcsinlással foglalkozott? és miért tegyenek most hasonlóan e felszenteltek?
43. Milyen szükséges dolgokban részesülnek azok, akik ellenállnak az "ordító oroszlánnak"?
44. Mit várhatunk el biztonsággal e szenvedéseket és gyalázkodásokat illetőleg? és hogyan meríthetünk vigaszt és buzdítást belőle?
45. Milyen rendszer teszi ma rosszabbá a helyzetet, amint Péter idejében volt? s miért és mi módon vessük gondunkat Istenre?
46. Milyen dicsőséges reménysége valósul meg a régen kínzott hű testvéreinknek amint azt elvárhatjuk?
47. a) Hogyan fog Isten "titeket tökéletessé, szilárdakká, erésszé és állhatatosakká" tenni, miután egy kevés ideig szenvedtetek?
b) Hogyan van az, hogy az üldözés alatti fenyítés ez üldözés feletti győzelemhez vezet?

Az elveszett fiú hazatérése

"Még nessze volt, máris meglátta őt az atyja, megesett rajta a szíve és odafutva nyakába borult és csókkal halmozta el." - Lukács 15:20.

(Folytatás)

Kicsoda tiltakozhatna ez ellen?

30. Hogyan lehetne valamely felszentelt ellene annak, ha Isten irgalmat tanúsít az elveszett fiú iránt? És vannak akik ellenvetést tesznek! "Idősebb fia pedig a mezőn volt és amint hazajövet a házhoz közeledett, hallotta a zenét és a táncot. Erre előszólítva az egyik szolgát megtudakolta, hogy mi ez. Az pedig így felelt neki: Megjött az öcséd és atyád levágatta a húzlalt tinót, mivel egészségben nyerte őt vissza." (Luk. 15: 25-27). Az idősebb fiú fellép itt a példázatban, hogy a farizeusoknak és írástudóknak vagy hasonló személyeknek való válaszra késztesse, de nem azért, hogy ezeket szemléltesse. Ő az atyja örököse volt s a birtokból megmaradt rész mind neki kellett jusson, mert a kisebb fiú eltékozolta az előre megkapott részét. Az idősebb fiú nem volt naplopó, hanem szorgalmasan szolgálta atyját a mezőn. Miután pedig a kisebbik fiú nem volt látható, mint a megmaradt atyai vagyon egyedüli örököse, hajlamos volt igen sokat gondolni az örökségére. Erre kétségkívül igyekezett is méltónak bizonyulni. Tékozló testvéreére egyáltalán nem gondolt, nem tekintette olyasvalakinek, akivel most törődnie kellene. Aligha számított viszontlátni öccsét az atyja halála s az öröksége birtokbavétele előtt.

31. A kisebb fiú visszatérése meglepetésszerűen érte az idősebbiket. Az atyja visszafogadta a tékozlót és fogadóünnepet rendezett neki az ő tudta nélkül, a szolgákat pedig magával ragadta az uruk ünnepi szelleme s énekelve és táncolva résztvettek az ünnepségen. Az idősebb fiú a mezei szolgálatból jövet észrevette a nagy vígságot, megkérdezte atyja egyik szolgáját, hogy mit jelentsen mindez. A szolga felismerte és megértette az ünnepség igazi okát és meg is magyarázta.

32. Épp ez történt az Úrnak 1918-ban történt templomhoz jövele óta. A mennyek országa örökségére készek növekvő szorgalommal végezték a harcmezőn a mennyei Atya szolgálatát a királyságérdek javára. Amint fentebb kimutattuk, annak idején még nem értették meg világosan a minden nemzetből való jóakarátú emberek földi osztályának mostani, Armageddon megelőző összegyűjtését és felszentelődését. Elgondolásuk szerint Jehova felszentelt népének a fő feladata abban áll, hogy összegyűjtsék a Krisztus teste maradékának a tagjait, valamint a feltételezésük szerinti alacsonyabbrendű osztály "nagysokasága" tagjait is. Ez volt a felfogásuk különösen 1931-ig. Ebben az évben lett kimutatva először az Írásból, hogy akiket Isten szolgálóosztálya (a gyorsba öltözött és írószerszámmal felszerelt férfi) által kikeresett és a homlokukon

megjelölni kötelesek, hogy Armageddon pusztulásától megkíméltesse, egy földi osztályt, az Úr >> más juhait << alkotják. (Ezékiel 9). A vallásszervezetekből - várakozásuk szerint - rövidesen kiszabaduló, kevésbé húszellemtől fogantattak nagysokasága feletti téves gondolat meglehetősen nagy nyugtalanságot szerzett. Hamis feltevéseket ébresztett, helytelen út követésére csábított s részben elfedte szemünk és értelmünk előtt azt, amit valóban tenni kellett és aminek a tevése most folyamatban van.

33. Így voltak személyek, akik hosszú időn keresztül Isten szolgálatában állottak és igen erősen kitartottak amellett, hogy a működésünk most kizárólag azt a célt szolgálja, hogy összegyűjtsük, vigasztaljuk és támogassuk a mennyei örökségben reménykedő felszentelteket. A "más juhok" földi osztálya oktatásának és begyűjtésének a gondolata tisztázatlan volt előttük s visszautasították, mint ami csak Armageddon után lesz esedékes, miután a szellemi osztály túljutott a mennyei kapukon a mennyei örökségébe. Jehova Isten azonban hozzálátott előkészíteni egy "kövér eledelekből álló lakomát" minden népek számára, nem törődve azzal, hogy egyes felszenteltek csak lassan fogták fel és értették meg ezt a pontot. Istennek nem szükség először megkérdezni felszentelt szolgáit, kioktatni vagy az ellenvetéseiket meghallgatni, mielőtt hozzá látna kegyelemteljes elhatározásai végrehajtásához. Ő a saját akarata szerint cselekszik.

34. Így tehát Jehova Isten 1935-ben nyilvánosan elismerte a "nagysokaságot" mint földi fiait, kinyilatkoztatva, hogy ez az Armageddon túlélő sokaság egy földi osztály lesz, a mennyei királyság alatt itt a földön nyer életet. Az Úr azonkívül kinyilatkoztatta, hogy ezek most, a nagy nyomorúság megrövidítése által előálló kegyelmi idő folyamán kijönnek Sátán szervezetből és Istent most éjjen és nappal szolgáltni tartoznak az ő házában, a templomban. Ekkor megkezdődött az örvendezés és vígság az "elveszett fiút" illetőleg s ettől kezdve erre a földi osztályra vonatkozólag több minden ki lett nyilatkoztatva a Bibliából, mint akármilyen másokra, akik itt a földön örök életet nyernek. Az "idősebb fiú" osztály azon tagjai, akik nehezen tudtak szabadulni a régi, helytelen gondolatoktól, kénytelenek voltak érdeklődni Isten víg szolgáitól, különösen az "Órtorony"-iratoktól, hogy az Atya hú maradéka miért örvendezik annyira.

35. A példázat a továbbiakban így szól az idősebb fiúról: "Erre az megharagudott és nem akart bemenni. Az atyja ment hát ki és kérte őt. De ő így felelt az atyjának: Ime, én évek óta szolgállok neked és parancsodat soha meg nem szegtem és te mégsem adtál nekem soha egy gödölyét sem, hogy barátaimmal mulathassak. De

amikor megjött ez a fiad, aki feslett nőkkel pazarolta el vagyonodat, levágattad neki a hízlalt tinót.” (Luk. 15:28-30). Az idősebb fiú feljogosítva érezte magát a haragra, hogy ne menjen be, csatlakozni a vigadókhöz. Midőn atyja kijött és kérlelte, hogy menjen be és vegyen részt az örömeiben, igazolni igyekezett haragját és azt, hogy vonakodott bemenni. Arra emlékeztette atyját, hogy ő sok évek szolgálata ellenére még egy gödölyét sem kapott, nem is beszélve hízlalt tinóról, hogy levágassa, elkészíttesse és vig lakomán elfogyaszthassa - nem e világ tisztátalan, feslett nőivel, hanem a barátaival. Most pedig megjött az öccse - “ez a fiad”, amint mondta nem az “én testvérem” - mint látogató egy pogány országból, ahol elherdálta atyja vagyonát feslett nőkkel s úgy ünneplik, amilyen ünnepséget a nehezen dolgozó, otthon maradt hű fiú sohasem tapasztalt. Nem tudta megérteni atyja álláspontját és ily eljárását.

36. Így gondolkoztak a mennyei királyi örökségre számításba jövő egyes szellemtől fogantak. Ezek túl nagy gondot fordítanak önmagukra vagy a szellemi osztályra, amellyel együttműködtek s amelelt figyelmen kívül hagyják a mennyei Atya mostani kegyelmes elhatározásának más vonásait. Nem ismerik fel, hogy az “elveszett fiú” osztály megjövételének az örömnünnepe nem ez osztály felmagasztalására és dicsőítésére van szánva, mintha ezek Isten szellemtől fogant fiai felett állanának, vagy ezeknél fontosabbak lennének: hanem Jehova szeretetteljes irgalmát van hivatva dicsőíteni. Ez az örömnünnepe Jehova neve igazolására szolgál, mivel a “más juhok” előhozása azt bizonyítja, hogy Isten prófétai Igéje igaz. Ez az ördögöt hazugnak bélyegzi, aki azzal kérkedett, hogy minden embert elcsábít Istentől s megakadályozza, hogy valaki Istent keresse, mellette foglaljon állást és megmaradjon a tisztaságában különösen olyan időben, midőn az Ördög szenvedést és bajt hoz a földre. Isten melyik felszentelt fia tehetne mást mint örvideni az ilyen ünnep felett, még ha nem is szellemtől fogant, hanem földi reménységgel tápláló osztály áll a középpontjában?

37. Az idősebb fiú a példázat e kritikus pontján Jóbbhoz hasonlít, akit az Úr megdorgált, mivel túl sokat foglalkozott saját szenvedésével és igazolásával s nem törődött kellőképpen Jehova neve igazolásával. (Jób 32:1-3; 38:1,2; 40:1-8; 42:1-3). Hogy Isten a bibliában oly sokat feljegyeztetett a “más juhokra” vonatkozólag és most (nem pedig Armageddon után) engedi beteljesedni mindezeket, egyáltalán nem mutat az “elveszett fiú” osztály főbrebecsülésére vagy azoknak az elhanyagolására, akik Istent mindeztideig sok éven keresztül hűségesen szolgálták. Az “idősebb fiú”, a szellemtől fogantak osztálya szintén együtt örvidenhet az ünnepségen s így megszabadulhat mindenféle önzéstől vagy a kizárólag saját személyét illető érdekektől. Arra kell gondolniok, hogy ők nem az egyedüliek, akiket Isten szeretet vagy akikkel irgalmasságot tanusíthat, nem egyedül ők vesznek részt az ő szolgálatában és az ő neve igazolásában. Ez az Atya ünnepe s az “idősebb fiúnak”

az a kiváltsága, hogy sok éves szolgálatának a jutalma egy részenként együtt örvidenhet ezen az ünnepen. Az a tény, hogy az Ábrahám megígért magvának az áldásai - amely magban a föld minden nemzetségei meg kell áldassanak - a “más juhokra” is kezdenek kiterjedni, újabb ok az örömrre, az olyan örömrre, amely a jóság és irgalom önzetlen kifejezése.

38. Így az Atya unszolta a fiút a dolog helyes felfogására és a helyes cselekedetre. “Ő erre így szolt neki: Fiam (van Ess: kedves fiam), te mindig velem vagy és mindenem a tied. Vigadnod kellene hát és örvidnod azon, hogy ez a te testvéred, aki halott volt, újra él s elveszett létére újra megkerült.” (Luk. 15:31,32). Jézus itt az atya ezen felhívásával egyszerűen megszakította a példázatot annak kimutatása nélkül, hogy az idősebb fiú engedett a rendreutasításnak és bement atyjával az ünnepségre vagy sem? Miért? Hogy az atya erőteljes indokolása és kérése vagy magyarázata emlékezetben maradjon és megfelelő benyomást hagyjon hátra az olyanoknál, kiknek ma nehezükre esik helyes álláspontra helyezkedni az Úr “más juhai” begyűjtésénél. Jézus ezzel befejezte a példázatot és minden egyesre rábízta, hogy saját maga határozza meg, mit kíván cselekedni. Vagy eleget tesz az atya felhívásának és bemegy, vagy pedig vonakodik örvideneni az igazságnak és az asztalt közben a “más juhoknak” is felkínálni s így Krisztus alatt résztvenni ezeknek a “juhoknak” a begyűjtésében.

39. A tékozló fiú atyja nem cselekedett jogtalanul az idősebb fiúval, hanem csak a saját jogát gyakorolta olyan dologban, ami az övé s amivel elvitathatatlanul rendelkezhetett. Jézus ezt nagyon jól megmagyarázta a szőlőmunkásokról szolt példázatban. Ez a példázat különösen a Ruth- és Eszter-osztálynak, az Isten maradéka új és fiatalabb részének a begyűjtését szemlélteti, amely 1922 óta hivatott elaz Úr szolgálatába, hogy a királyság gyümölcseit hordozza. Akik már régebben az ő szolgálatában állottak, esetleg igazságtalan eljárásnak találhatták az Úr vagy a látható szervezete részéről, midőn a “dénárt” vagy az “új nevet” minden munkás megkapta a szőlőhegyen az addigi munka teljesítésre való tekintet nélkül, még azok is, akik csak az utolsó órában vagy az “új név” kinyilatkoztatása előtti utolsó évben léptek be a bizonyosságtevő munkába. Egyesek tiltakoztak az ellen, hogy a fiatalabbakat és régebbieket mind egyazon megállapítás szerint kezeljék, egyformán állásokat kaphassanak a további szolgálatban, anélkül, hogy az “időbeni fog” meghatározó szerepet játszana, hanem elsősorban a hűség, ügyesség és őszinte odaadás legyen döntő ennél. A példázatban tiltakozóknak mondotta a házigazda: “Barátom, nem bánok én veled igazságtalanul! Hát nem egy dénárban egyeztél meg velem? Vedd a magadét és menj, én pedig ennek az utolsóknak is annyit akarok adni, mint neked. Hát nem szabad nekem a magaméval azt tennem, amit akarok? Vagy azon akadsz fel, hogy jó vagyok?” - Máté 20:13-15.

40. Akik egy óránál többet dolgoztak, kétségkívül “az egész nap terhét és hevét szenvedték”. Ezek azonban

megkapták a megegyezés szerinti dénárt; amit pedig a házigazda azok kárpótlására tett, akik mint utolsók léptek be a szőlőhegy szolgálatába, tisztán kegyelemből történt, ebben nekik semmi határozni valójuk sincs. Ha egyes zúgolódók továbbra is bosszankodtak a dénár átvételén és sztrájkoltak, nem akarva szolgálni az ily munkaadónak, ezáltal önmaguk zárták ki magukat a szőlőhegy szolgálatából. Ha azonban a házigazda dorgálása folytán megváltoztatták nézetüket, értékelték a mások iránti kegyelmét és örvendtek annak, hogy további munkások álltak szolgálatba hozzájuk hasonló megállapodás alapján, helyes értelemben és szellemben használják dénárjukat s örömmel megmaradnak a házigazda kegyelemteljes szolgálatában. A példázat a napjainkban való beteljesedésében mindenkinek engedi, hogy az Úr Igéjét ebben a sologban saját tetszése szerint fogja fel s azután azt az utat válassza, amelyiket akarja.

41. Helytelen volna azt állítani, hogy az elveszett fiúról szóló példázat örökre kívül hagyja az "idősebb fiút", tehát sohasem ment be az ünnepségre. Mégha Jézus a példázatot annakidején mintegy a zúgolódó írástudók és farizeusok rendreutasítására is mondta, mégis legfőképpen a mi napjainkra szólt és lett feljegyezve. Egyes farizeusok mint Társusi Saulus valamint írástudók és mások, akik átmenetileg tilatakoztak, később az addig megvetett vémszedőkkel és bűnösökkel együtt Jézus mellé állotta. (Csel. 6:7; János 12:42; Csel. 26:4, 9-10). Emlékezzünk arra is, hogy az idősebb fiú még mindig az egyedüli örököse volt az atyja vagyonának. Mégha a kisebb fiú ismét atyjánál időzött is mégsem igényelhetett semmit fivére örökségéből, sem nem vehetett birtokába semmit abból. Az atyja kegyét mindazáltal még mindig élvezhette mint fiú s szolgálhatta őt fivérével összhangban.

42. Ha valaki "haragos" és magát az idősebb fiúhoz hasonlóan elhanyagoltnak és lekicsinyeltnek vagy háttérbe szorítottak érzi, most komolyan vizsgálja meg és gondolja meg a mennyei Atya felhívását, jöjjön be és vegyen részt az ünnepségen, amint azt az Úr készséges szolgálai teszik. (Jel. 7:11,12). Viselkedjenek hasonlóan ahhoz, ahogyan József viselkedett a megtérő féltestvéreivel! (I. Mózes 45:1-15). Legyenek hasonlók Jézushoz, aki így szólt: "Aki engem látott, látta az Atyát (János 14:9) és örvendett, hogy a megtérésre kész vámszedőket és bűnösöket magához fogadhatta s velük legelhetett a mennyei igazságokon és ígéreteken. Jehova Isten, az Atya mondotta: "Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában, - ezt mondja Jehova Isten. Térjete meg azért és éljete!" Az Úr nem gyönyörködik a "más juhok" Armageddonban való halálában. Azért akarja, hogy a jó pásztor most, e pusztító végnyomorúság előtt begyűjtse őket a biztonság és oltalom kamrájába. (Ezékiel 18:32). A szellemi maradék mennyei örökségére vonatkozó ígérek - mégha most nincsenek is kizárólagosan tárgyalva - szilárdak és mozdíthatatlanok maradnak, azon kegyelem és jóság ellenére, amelyben a "más juhok" napjainkban részesülnek az ő üdvösségükre.

A körülmények Istenéhez hasonló irgalmat követelnek azok részéről, akik maguk is az Atya kegyelmében részesültek (Máté 5:7); megkövetelik a "más juhokkal" szembeni nagylelkűséget, testvéri szeretetet és az olyan örömet, amely által a Jehova neve és Igéje igazolásánál megfeledezünk önmagunkról. "A Jehovában való öröm a ti erősségeitek." Nehémiás 8:10.

43. Helyes és Istennek testszó, ha örvendezünk az isteni elhatározás részleteinek a megvalósításán, még a szétszórt "más juhokat" és az "elveszett fiú" osztályát illetőleg is. Az ebből az osztályból valók még nem tértek vissza mindannyian az Atyához, a Krisztus Jézus által közvetített örök élet forrásához. Egyesek még disznókat őriznek, de a háború utáni időben ezek is "magukba szállnak", Akkor ezek is felkelnek s az Atyához mennek, neki szentelve magukat a nagy szellemi éhínség a "kereszténység" Armageddonban való pusztulásakor végetérne. Aki a legfelségesebb Istent önzetlenül szolgálja és irgalmasan átengedi neki az Őt keresők megítélését, az Istent és az ő Fiát, Jézus Krisztus utánozza s örömmel üdvözli a megtérő tékozlók osztályát. Ezek kiszaladnak Isten üdvözítő üzenetével az ilyen hazatérők elejébe! Vigan résztvesznek az ünnepségen, melyet Isten az ily közeledő "más juhok" számára készített és örvendenek, hogy ezek az Atya házában vannak, még mielőtt Armageddon hirtelen bekövetkezne. A maradék és a visszatért "más juhok" együtt gyönyörködnek Isten jóságában az ő templomában. A Dávid és Jonathán között fennálló változhatatlan szeretettel szolgálják válllvetve a mennyei Atyát és a királyt Jézus Krisztust, a királyság ez evangéliumát minden nemzetnek bizonyosságot hirdetve a végleges vég eljövételéig.

Kérdések

1. Jehova kivel tanusít irgalmasságot s hogyan tanusított az emberiséggel 1914 óta irgalmasságot?
2. Hogyan lettek megrövidítve a nyomorúság napjai? Mikor veszi fel Jehova ismét a harci tevékenységet s miért nem kritizálhatják őt sem a maradék, sem mások az irgalmasságáért?
3. Krisztus Jézus kikkel tanusított irgalmat a kritikára való tekintet nélkül? Kikkel hasonlítható össze az éhséget szenvedő és a pogány polgár disznóit őrző elveszett fiú?
4. Kiket szemléltetnek a "disznók"?
5. A hasonmási osztály miért nem viselkedik jobban, mint az elveszett fiú, aki disznókat őrzött s nélkülözte előbbi barátai segítségét?
6. Mennyiben hasonlít ez az osztály a szegény Lázárhoz? Ki a felelős a nyomorult helyzetéért és mire törekszik ez?
7. Milyen híreket hallott a tékozló az atyja házáról és milyen kép kínálkozott a helyzetét illetőleg, ha magába száll?

8. Mi indítja feleszmélésre s a helyes útra az "elveszett fiú" osztályt?
9. Mit határoz ezután ez az osztály? Mit ismer fel önmagáról és mire törekszik most?
10. Miért gyógyítható a megbánásuk és szomorúságuk nem megvetendő?
11. Mit tesz ezután az elveszett fiú? és milyen fogadtatás vár rá, midőn a rendeltetési helyhez közeledik?
12. Mit tesz az "elveszett fiú" osztály és mit határoz a jövőt illetőleg?
13. Milyen felrázó figyelmeztetést vesz figyelembe és mi módon ébrednek fel sokan azok közül, akik a porban alszanak, örök életre?
14. Mikeás milyen jövődömlése teljesedik ezáltal?
15. Hogyan nyilatkozott ki 1920-1923-ban, hogy a mennyei Atya már messziről meglátta őket és körülnézett utánuk?
16. Milyen további kinyilatkoztatások mutatták 1931 és 1932-ben, hogy az Atya körülnézett utánuk?
17. Mit tettek ezek a jóakarató emberek 1931 óta? Mint kiket ismertük fel őket az Írás szerint és mihez hasonlítja őket Ésaías próféta?
18. 1918 óta hogyan sietett a mennyei Atya irgalmasságot tanusítani a "tékozló fiú" osztállyal és miáltal lett ez a munka 1933 óta még hatékonyabban végezve?
19. Mit mond a fiú azután atyjának s milyen szellemet nyilvánít azáltal?
20. Mit ábrázol a fiú beismerése a hasonmási osztályt illetőleg és hogyan lett kimutatva 1934-ben, hogy ez mennyire helyes és indokolt? b) Hogyan lett ez Egyiptomban József idejében előárnyékolva?
21. Milyen megállapodás az "elveszett fiú" osztály felszentelődése?
22. Mily parancsot adott az atya szolgálóinak az elveszett fiút illetőleg és mit mutatnak ezek a parancsok a házban való helyét illetőleg?
23. Mit ábrázolt a visszatért fiú nyilvános megjelölése az atya által?
24. Mit fejezett ki Jehova Isten ez esemény által a tékozló osztállyal szemben s ezzel kapcsolatban mit ábrázolt az elveszett fiúnak adott hosszú ruházat, a gyűrű és a cipők?
25. A Jel. 7-ben hogyan van vázolva ez a fehér ruhával jelölt osztály?
26. Mit szemléltet a hízlalt tinó lakoma? És hogyan jövődömlte meg ezt Ésaías próféta is?
27. Mivel indokolta meg az atya a víg ünnepet? És milyen hasonló okuk van most az örömről az Atya mennyei háztartásának?
28. Mikor kezdődött meg ez a vígság? Különösen mikor érte el a tetőfokát az öröm és miért?
29. Ki volt víg a példázatban és kik örülnek a teljesedésben a megtérő tékozló fiú osztály visszatérésén?
30. Mit tett az idősebb fiú, midőn az ünnepi vígsághoz közeledett? Az írástudókat és farizeusokat szemlélteti ő? vagy miért lép fel egyébként itt a példázatban?
31. Miért lepte meg e vígság az idősebb fiút s miért kellett magyarázat neki?
32. Miért nem vártak ilyesmit különösen 1931 előtt?
33. Így tehát egyesek állítása szerint mi volt a mostani főcél s milyen előkészületeket tett Jehova Isten és miért?
34. Milyen kinyilatkoztatásokkal vette kezdetét a vígság 1935-ben az "elveszett fiút" illetőleg s miért és kinél kellett érdeklődjének az "idősebb fiú" osztály bizonyos tagjai?
35. Miért ment ki az Atya és mit mondott neki az idősebb fiú? Miért igyekezett így önmagát igazolni s okot találni az atya kritizálására?
36. Miért foglalnak el most hasonló állást egyes szellemtől fogantak s mit mulasztanak el felismerni az ünnep célját és jelentőségét illetőleg?
37. Miért hasonlít e ponton az idősebb fiú Jóhhoz, akit az Úr megdorgált és most ez az ünnep miért nem a többrebecsülés jele, hanem Isten előtt helyes és rendjén van?
38. Hogyan unszolta az atya az idősebb fiút és Jézus miért szakította meg a példázatot az atya felhívásával?
39. Miért nem követettel az atya jogtalanságot az idősebb fiúval azáltal, hogy ünnepélyt készített és Jézus hogyan hangsúlyozta ki tovább ezt az igazságot a szőlőmunkásokról szóló példázatban?
40. Mi volt a következmény, ha a munkások tovább zúgolódtak és a kártalanítás miatt sztrájkoltak? De mi akkor, ha a házigazda dorgálására megváltoztatták a nézetüket?
41. Miért helytelen azt állítani, hogy az idősebb fiú az elveszett fiúról szóló példázatban örökre félre lett állítva s egy az örökségből kirekesztett osztályt szellemi szemléltet?
42. a) Ha valaki az "idősebb fiú" osztályból haragot táplál az ünnep miatt, kinek az eljárását kellene utánozza? b) Mi marad bizonyos a hű maradék számára ez "ünnepre" való tekintet nélkül s mily tulajdonságok gyakorlását követelik meg most a körülmények?
43. Mit helyes tenni tehát, ha tetszeni akarunk Istennek s hogyan tudja mindenki kinyilvánítani ezt a tékozló fiú hazatérésének még további teljesedésénél?

A királyság kulcsai

Mit jelentenek a Máté ev. 16:19-ben említett "mennyei országának kulcsai"? És mit kellett, hogy megközzön és megoldjon a földön Péter, hogy az a mennyekben is kötve és oldva legyen?

FELELET: Akinek birtokában van a "Felderítve" füzet (mely J. F. Rutheford által lett írva), megtalálja benne e kérdés részletes magyarázatát.

A "kulcs" szó a mennyek országáról szóló bizonyos igazságok feltárását, ismertetését jelenti. Jézus azért beszélt Lukács ev. 11:52-ben a tudomány kulcsáról, mondván: "Jaj nektek törvénytudók, mert elvetettétek a tudomány kulcsát; ti magatok nem mentek be és akik be akartak menni, azokat meggátoltátok." Pál ap. a Kolossé levél 1:26,27 verseiben a mennyek országának titkairól beszél, "mely el volt rejtve ősidőktől fogva, de most megjelentetett a szenteknek". Körülbelül 1900 év alatt csak 144.000 ember értette meg e titoknak teljes mélységét, mégpedig elsőnek a zsidók közüli hűségesek (Pünkösdtől kezdve) és azután a pogányok (nemzetek) közül is. Úgy a zsidóknak, mint a pogányoknak is Péter apostol nyitotta, tárta fel az utat. Azóta e két kulcsra nem volt többé szükség, mert e kulcsok használata a Péternek adott megbízatás értelmében beteljesedett.

A megközzetés és megoldásra vonatkozó szavak Jézus azon ígéretére vonatkoznak, hogy Ő, Péter cselekedeteit a kulcsok használata alkalmával elismerésben fogja részesíteni. Ő el is ismerte és megerősített az apostol tevékenységét, aki megmutatta, úgy a zsidóknak, mint a pogányoknak is az Isten országába való bejuthatás útját: "Annak okáért atyámfiai igyekezzetek inkább a ti elhívásotokat és kiválasztásotokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert eképpen gazdagon adatik néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel." 2 Péter 1:10,11.

Úgy a bibliával, mint az ésszerűséggel is ellenkező az a feltevés, hogy Péternek e megbízatást illetőleg egy folytonos utódja kell legyen és hogy a menny Ura elismeri mindazt, amit ez az utód megköt vagy megold a földön, lett légyen az jó vagy rossz. E bibliátlan gondolatok által sokan az emberek közül arra

lettek bízva, hogy embereket tiszteljenek és magasztaljanak, ami ellentétben áll Isten ígéjével. Sohasem mutatkozott szükség Péter utódlására. És arra sincsen bizonyíték, hogy Péternek valaha is utóda lett volna.

A János ev. 21:15-17-ig leírt megbízatásban, ami Péternek adatott, mondván: "Legeltesd bárányaimat... legeltesd juhaimat!" jelenti: Bizonyítsd be szeretetedet az által, hogy mész és hirdeted másoknak a Királyságról feltárt igazságokat. Azonban ezt a megbízatást nemcsak Péter kapta, hanem Jézus Krisztus minden igaz követője is, amint azt elég világosan mutatja Ézsaiás 61:1,2 és 43:10,12.

Jehova mindenkor megerősíti szolgálóinak beszédét, akik Őt hűséggel szolgálják azon tény által, hogy az Ő megbízásából hirdetik az Ő üzenetét: "Aki szolgálja beszédét beteljesíti és véghez viszi követi tanácsát." Ézsaiás 44:26.

Az "Új Föld"-ről

KÉRDÉS: Hogyan érthetők Ézsaiás 65:17-25 és 61:4 versei? Fogunk-e mi dolgozni, enni és aludni az új földön? Vagy akkor nem lesz többé éjszaka?

FELELET: Bizonyos, hogy az "új föld" emberei fognak dolgozni, enni és aludni. Nekik sok örömben fog lenni részük. Ők maguk fogják élvezni saját munkájuknak gyümölcsét és örvendeni fognak kezük munkájának. Mára még sokan nem tehetik ezt. De mindezek akkor másként lesznek. Erről beszél nekünk a Jelenések könyve 21:1-8. "...És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak..."

Bizonyára az Ézsaiás 65-ben említett verseknek szellemi értelme és vonatkozása is van jelenben Isten maradék népét illetőleg. "Nem munkálkodnak hiába". Ez immár jelenre is vonatkozik mindazokra, akik az élet útján járnak. Azonban a Krisztus jövőbeni Királyságában mindazon ígérek minden bizonnyal be fognak teljesedni betű szerint. "Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén, mert teljes leszen a föld az Úr ismeretével, mint a vizek a tengert beborítják." Ézsaiás 11:9.